

Pethes Mária

Marionettjátékos

Pethes Mária

Marionettjátékos

**A borítón Péli Tamás Marionett bábjátékos című festménye
A szerző fotóját James Cage készítette**

**AlkoTÓház
2007**

TARTALOM

Képfilmek Pethes Máriáról	Gyolcs szavakat őrzök
Confirmatum – Megerősítés	Agárdi kópiák
Láva hittel	Hontalan szavak
Elemi fizika – Egyszerű kémia	Búcsú Péli Tamás festőművésztől
Agárdi habkönnyű pillanatfelvételek	Újra Advent elé
Esős csendélet a Camel Streeten	Napszakok dicsérete
Áldás az elemekre	Postán maradó horvátországi képeslapok
Redemptio – Megváltás	Keserédes zsánerkép
Két agárdi kollázs	Reggeli félregombolások
Maholnap	Hozzám tartozol
Agárdi szélborzolta-vihartépte’	Látszólag minden a régi
„Vizek zongorájára”	Apokrif magasztalás
Vannak gyerekek	Rezümé
Védelmi gyakorlat	Kócos gondolatok
Judicium – Ítélethozatal	Meg kell tudnod
Mégis	Jelzőként élni
Lombját veszti hiányod fája	Magamra álmodom
Mindennapi ingázás rezonanciája	Időn-téren át
18 éven felüli veryTAKEcseppek	Szilveszterkorty
Idill – Szerhij Zsadan költőnek	Vénasszonysóhaj
Szabadnapos akkordok	Az utolsó szó jogán
Lerokkant jelenben	Csapdába ejtett kalickában
Vonatablak-perspektívák	Bennakadt szavak
Kifelejtik a frankóságból	Az én litániám
Delila	Hetvenkétezer percnyi fény
	Profán bűnbánat

Képfilmek Pethes Máriáról

Írás közben nézhettem az arcát, tisztább volt, mint a carrarai márványtömbök. Húsvét-szigetek szobor gyönyörű feje beragyogta elegáns cellaszobáját és a Mindenséget. Költő Antigóné, a Világ pajzsa. A versei is, mint erős pajzsok. Szelleme és a Lelke törékeny ózon. Istennel vitatkozik. És védő kart nyújt Isten felé. Olvasás közben is nézhettem. Mint az Egyenlítő körülölelte egy másik költő verseit. Az emberlét mindennapjai a Világ sarkába szorítják. Láttam sírni is, óceáni fájdalmak csapkodtak rajtam. Amikor verset ír gyémántcsiszoló. Amikor magyar népdalokat énekel, a nemzet közös ihletté reinkarnálódik, ahogyan József Attila hitte. Szent feladatának tartja a versírást. Mindég megrendülök, amikor az új verseit felolvassa nekem. Mintha Latinovits Zoltán beszélne hozzám, az érzékeny drága zsenik nyelvén. Az Északi-tengernél bolyongok egyszál selyemsálban. Fölmelegítenek a szavai. Szavait, mint Marin Sorescu, Ő sem tartja kardhüvelyben. Ezért még különösebben becsülöm. Mindég eltemeti halottait. Szeretem, mint költőt. A legszebb magyar szavakba van befalazva. És kilép a gyöngyzuhogásból, és remek verseket ír, mert nem engedi meg, hogy meggörbüljön a Világ gyémánttengelye.

Mohács, 2007. június 7.

Kovács József Hontalan

„Ímé minden asszony, a ki megmaradt vala
a Júda királyának házában,
kivitetik a babiloni király fejedelmeihez,
és ezt mondják azok, hogy
megcsaltak téged és erőt vettek rajtad a te jóakaró embereid,
a te lábaid most beragadtak a sárba,
ők pedig visszafordultak.”

(Jeremiás könyve 38.39.22.)

Confirmatum – Megerősítés

meg kell tanulnunk
úszni a madaraktól
mielőtt a cserbenhagyott álmok
másik özönvizet sírnak
oly kevesen vagyunk
akik még hiszünk
a holtfáradt galamb
csőre közé szorított
üzenet igazában

meg kell tanulnunk
repülni a halaktól
mert a tengerfenékre hulló
remények iszapot lélegeznek
be éltető oxigén helyett
s egyre kevesebben vagyunk
akik tudjuk azért muszáj
a víz alól felbukkannunk
hogya reggeli derengés
homlokunkra lehelhesse
a feltámadás csókját

meg kell tanulnunk
sírni a kacagó gerlettől
hogya a beteljesületlen vágak
szomorú színházi maszkját
leáztassuk arcunkról
mivel alig vagyunk
akik még bízunk
az utolsó szalmaszál
menekítő hatalmában

meg kell tanulnunk
az indulásától kétmilliméternyi
távolságra jutó hangyától
nagyra látni az apró sikereket
mert kihalófélben vagyunk
akiket még nem vakított el
a Himalája-célok felett
aratott diadal

meg kell tanulnunk Józseftől
hinni a magunk erejében
mert a hétköznapiak elveszejtő gödre
mindig kijutunk
hogya magunkra ölelhessük
az ellenünk vétkezőket

Láva hittel

Hiába cirókálja óvón Isten szempillája
a dzsungeleket, sokasodnak a pitik,
akik kőlapok örökérvényűségével
dobják halántékon a fákat. Lassan
éteri pillanatokba ráncosodik minden
jó Ember fényképe, akiket szíved
bevonzott, mint bolygók milliárdját
a kozmikus rend, ahova elvagyódsz
innen, sírhelyeket porlasztó, csontokat
zörgető, nomád szelekből. A remény
zsarátnokát megszállottan őrizgeted.
Vigaszod, hogy kétezer évenként kiragyog
az égen a betlehemi csillag. Akkor
az eredendőre zuhogtathatod láva hited.

Elemi fizika – Egyszerű kémia

A magány torzult téridő
Feketelyuk
Ha felszínén a szökési sebesség
eléri a fény sebességét
környezetéből semmi sem szabadulhat el
Benyeli az ünneplőt
és az eseményhorizont belezuhan
a hétköznapi szingularitásába
A nyugalmi tömeg elemi részecskéiben
megváltozik az elektronikus töltés
A zárt galaxisban ugyan
lehetséges szupernóvarobbanás –
rövid ideig tartó fényvillanás –
de több milliárd év is eltelik
mire két neutroncsillag
újra spirális mozgással
közelíti meg egymást

*

Ha a szándékból nem válik tett
az érzelem elemi kémia marad
Az egymásra hatás hidege
lassan égetni kezd
Lefagyott ujjpercek nyúlnak
elmulasztott pillanatok után
és megválaszolatlan kérdések
lengik be a laboratóriumi szobát
De a kutató eretnek
Nem adja fel – tudja
végül máglyára kerül –
tovább kísérletezik
míg képes lesz elfogadni a tényt
hogy Isten akarhat
Ember csak kívánhat

Agárdi habkönnyű pillanatfelvételek

fess fenekű álom
kocog előttem a plázson
fülébe empéhárom
nyomja a basszust
én is kiszorítok fogaim közül egyet
mikor beérem
(hátról sokkal jobban tetszett)

*

nézd a part éled már
hétvégén új tavaszi cipőben
téli álomból ébredt kannibál-vágy
fürdeti magát csábos tekintetekben
és amott egy magányosan
lódörgő alkalomra vet
cinkos pillantást a tolvaj-lehetőség

*

mohó kukac rág a hegyen
a csúcs felé kanyargó út
mindkét oldalán mézeskalácsházak
elfásult hárs hallgatja meséjüket
egyszer volt...
hol nem volt

*

zabolátlan szél nyerít
vágója felkavarja a délután
álmosan szállongó gyémántporát
elnézem ahogy ezüstgerellyel
csáklyázzák a tóba zuhant Napot
fénylő kondenzcsíkok
és irigylem a madarakat
mert ők a magasból láthatják
szántóföldek sakktábla-rendjén
zöld kezeslábasban első lépését
próbálgató tavaszt

*

Anyám gyöngybetűit fűzőgeti a pára
vigasztalásától katartikusan lúdbőrzik a tó
hattyúk repülése nehezül a vízbe
ezért még kecsesebben ringnak

*

mert valamiben kiemelkedők akarnak lenni
csitítom őket:
hűségetek így is úgy is követendő

*

errefelé nincsenek
traccsoló verebek
orvlövészek sincsenek
az énekesmadarak
így nyugodtan dalolhatnak
értsétek ahogy mondom

*

vajon hiányol-e valaki
hajnalban
engem az ingázók közül
észreveszik-e
hogyan nem vagyok köztük
vagy csak állnak arctalan
önjáró bábként
a homogén tömegben
és lázadozás nélkül tűrik
hogyan fejükön csupán
az érkező vonat reflektorfénye glóriázza
(mondhatom szép kis elismerés)
tudod mára imára kulcsolt ujjaim rácsbörtönében a huzat
szárnyasok csontjában az Eiffel-torony struktúrája lábamról
készült röntgenfelvételen töréspont és ebben a versszakban
kockaformába zárt a sérülésnél kevésbé fájó gondolat lettél

Esős csendélet a Camel Streeten

Kövér cseppek szánkáznak
az ablakon
Úgy húzzák barázdáikat
ahogy idő az arcomon
Napra-nap
Mellemen a fizika törvénye
végzi a dolgát
de legalább
van min munkálkodnia
Álmatlan éjszakák örökké éhesen
testembe marnak
Megkülönböztetett jelzésekkel
boldog napok várakoznak
a parkolóban
Ha bekapcsolják szirénáikat
marad időm előlük félreugrani
Aztán elhúznak mellettem
Nem szerepelek a napi jelentésben
A betegségek
nyomkövetőiket bekapcsolják
Nem tudják
védett korban vagyok
Úgy törnek rám
mint hitehagyott tegnapok
Kötelességtudat hajt
és zsebem ahol kikacagnak
bérem helyett a gombok
Volt idő mikor
pótolhatatlanságomban hittem
Rájöttem narkomán vagyok
Folyószámlámon függök
Így hát jövök napra-nap
Arcomon az éjszakák harapásnyomával
és lenézem a várost
Nyüzsög mint nyüvek a tetemben
Engesztelhetetlen
vággyal akar benyelni
Időnként ellenállok
Lehúzom szemem relaxa-hályogát
Kívül rekesztem magam
Bugyuta rádióműsorral
tompítom agyam
Egy Ember a népmesei
legkisebb királyfi
munkatársa vagyok
Nem érzékelteti velem
hogy örülnöm kell

mert nevem szerepel
a gombokat osztó listán
Néha az ablakból a szarkákat lesem
mint főnök előtt ügyetlen beosztott
lebuknak
tizenkét emelet magasából
Jó mélyre
Velük landolok
Majd belejövök
s mielőtt földet érek
sikkesen felemelem a fejem

Áldás az elemekre

Áldassék a krétával kijelölt part
S azt selyem nyelvél nyaldosó tó
Mert boldog hátára veszi
A kívánságokért hajtogatott
Origami-sirályokat
És az égre terített Faraday-háló
Celláin áthatoló madarak prűntyögése
És mandalák között a legmandalább
A színarany Nap
Mert bölcs sugarával
Belülről kifelé vezet
És a Kelet felé hozsannázó müezzín-fák
Mert az ágbogukban fennakadt csillagokhoz
Csak gyengéd kezekkel
Engedik érni a szelet
És áldassék a koraszülött tulipán
Mikor levelével csiklandozza
Az elkomorult Föld hasát
Hogy tovább guruljon nevében
És a bodros felhők
Mert a Hold rajtuk hanyatt dőlhet
Hogy ökörnyal-fonálra tűzött
Múlég- Vénusszal pecázzon
És áldassék Minden
Mely kilúgozza belőlem
A fölösleges szavakat
És elveszettnek hitt pillanataimat
Nem engedi perceké összeállni
S mikor kövek között
Kővé lényegülök
Nem hinti szemembe
Idők cementporát
Hogy könnyeimtől
Betonná kössön

Redemptio – Megváltás

Nagyanyám tenyeréből égre szaladt vonalak
Csillagtérkép-háló –
Belélehelem lelkemet
Hogy valahára támpontja legyen

A tévelygő hajlandóságnak
Holt kedvesem gyémántfényű szavából
Makulátlan pólya –
Belétakarom szenvedélyemet
És harmadnapra feltámad
A hősi halált halt szent akarat

Halott Anyám mosolyából
Mennybéli bölcső –
Beléfejtetem emlékeimet
Hogy a szavahihető szerelem megváltsa
A sírkövek alá rekedt
Sóhajos reményt

Nagyapám lábszárcsontjából
Faragott oboa –
Beléfújom hitemet
S mikor majd az Atya országáig kiált
A keresztre feszített lelkiismeret
Újszülött báránnyal ölében
Körmenetre indul a hűség

Két agárdi kollázs

Óvatosan húzta be az Éjszaka
Maga mögött az ajtót
A zsiráfos hűtőmágnessel
(Melyen ez a felirat állt:
„Ne megérteni próbálj
Csak szeress!”) rögzítette
Névjegyét a jégszekrényre
Legalább a nevét ne feledje
Ha felébred odabent
Az az egyenletesen szuszogó
A kaput be se lakatolta
Bárki bemehetett és láthatta volna
Amint ölelésformára dermedt lábakkal
Felkavart ágyneműk közt pihegett az ágyon
A szenvedélyes Álom
Egy sóvárgó sóhajban
Meg-megrebbent szempillája
Kissé kótyagos derengés
Dülöngélt ki a konyhába
Ásványvízért
Feje zúgott
És akár lavina zúdult rá az elmúlt este
Szeszekben feloldott szemérmessége

*

Egy nap a tó tündére
A fűzfa alá költözött
Senki nem tudta
Mi volt a bűne
Amiért odakerült
Egyszer csak ott élt
Mintha mindig is
Szeme alatt a tutajok
(Melyek látványa elég volt ahhoz
Hogy Poszeidon ágyékában
Örökké ágaskodjon a vágy)
Óceánjáróvá duzzadtak az idők során
De mikor derékig gázolt a tóba
És haját mosta
Olyan tündöklés gyúlt
Hogy az emberek azt hitték
A Nap ragyog
A halak azt gondolták magukról
Immár madarak lettek
Uszonyaikkal verdestek
És ott bukdácsoltak
A verőfényes légben

S mikor a szirén
Ujja a vízfodor-billentyűkhöz ért
Felzúgott a parton Bachtól
A Dór toccata és fuga
Tizenhétézer-ötszázharminc nap múlva
Eltűnt a fűz alól
Mintha ott se lett volna
Csupán néhány aranyló hajszál
Foszforeszkált a fűben
S a halak repdestek
De már csak megszokásból
A világtalan légörvényben

Maholnap

Hótiszta ölembe rejtelek. Minden letűntre
vess keresztet. Atya! Fiú! Szentlélek! Istennek
névében Neked oltalmaztam létem független
rétjén betöretlen kancaszenvedélyem.

Szemedben egy régi csikóvágta smaragdfényű
villanása. Őszi szél ostora cserdít bíbor mámort
deres hajadba. Szép futású lábamon a heget
ne bánd, egy álnok lókupec csapdájának nyoma,
ki bőrömrre spekulált. Győzöm féktelen iramod,
és ha hámért sikoltok, akkor se tedd nyakamba,
hisz ismersz, mint tenmagad. Míg Örökkévalónk
elé jutunk, a két táltos együtt halad. Ott
tágra nyílt szemmel rád csodálkozom:
mennyire hasonlít a tied a Teremtő mosolyára.

Agárdi szélborzolta-vihartépte'

Az élet abszurditása
hogy egyszer csak
jön egy lény
akinek létezéséről addig
sejtésed sem volt
és Ő lesz a Minden
Aztán egyszer csak
Ő lesz a Nincsen
A két szó megélése közt eltelt időtartam
hosszúsága tulajdonképpen lényegtelen
A lényeges mindössze
hogy éppen az történik a szíveddel
mint az égbolttal
mikor különféle ártalmatlan klór
és brómvegyületek lépnek reakcióba
a sztratoszférában található
ózonréteggel

*

az úton platánlevelek cigánykerekeznek
egy hullócsillag propellerezik a magasból
ráérős emlékezetemben fakul fényképed
papírrepülőt hajtogatok belőle
szélnek eresztem
sértődötten csapódik
a kerítésen fennakadt újság
címlapján mosolygó sztár szeme közé

*

gigantikus tátott száj a tajték
vesselek bele sivít a fürgeteg
bizonytalanul de végül megteszem
többé nem gondolok rád
azt hiszem

*

a hűség pogány talizmánját
– küszöb alatt nyugvó kutyám csontjait –
csörgeti a távolodó szélvész

*

partra sodort
felpuffadt hasú vízihulla-álomra
mered a töklámpás-Hold
arcán fogtechnikusok vágya:
ritka szép halloweeni vigyor
Már nem tömködlelek
énem rejtekhelyeire

Nem préselek be többé
semmit rólad
memóriám réseibe
hol eddig bújtattalak
és hiába fekszel keresztbe
agyam tekervényeinek
fedezékében
nem jöhetsz velem tovább
Kiállok az orkánba
Kifúj belőlem
minden veled- emléket
Aztán elül a szél
Még pár percig zörgeti
szempillám redőnyét
egy erőtlén zefír

„Vizek zongorájára”

Manuel Gusmão-hoz

Évek gyalázatát és megtiport lelkem
torzóját fektettem sziréndalt hullámzó
ikon-mellkasodra. Polip karjaidba
temetkeztem. Csendes-óceán-sóhajomban

vizek zongorázták öskezdetek kezdetét.
Ha nem hunytad volna le ébenfekete,
hontalan álomképet bújtató szemed,
mikor – gyilkos mételybe – csókom

fűszerébe fulladtál, Te is láthattad
volna, hogy a végtelen égen a szédült
bolygók fénye azt pulzálja: Ne! Ne! ...

Ne akarj engem, és ne igyál értem!
Csak élj, és írd. Még annyi mindent
kell jobbra tenni a világban.

Vannak gyerekek

Vannak gyerekek
akik tekintetükkel
gravírozták szívünkbe
elévülhetetlen bűneinket
akik révült rettegésbe
temették haldokló reményeiket
Vannak gyerekek
akiknek altatót
szögesdrótra fagyott jégcsapon
szél orgonázott
pilláikat megváltásként
zárta le az álom
és anyjuk helyett falhoz
lapultak egy deszkaágyon
Vannak gyerekek
akiket a gyerekkorból nyomban
hajlott korba vetettek
akiknek vezényszavak
gyalulták le arcukról a mosolyt
és csontsovány ölükben
nem játék baba
a borzalom ringott
Vannak gyerekek
akik kiéhezték a békét
megszomjasták a csendet
és akiknek szíve fölé
törvény varrt csillagot
kokárda helyett

Védelmi gyakorlat

Testem, tekinteted nagydózisú röntgensugarában.
Csontváz vagyok. Édes húsom láthatatlan. Nem bánom
nézésed sejtroncsoló hatását, mint ahogy azt sem,
hogy radioaktív-töltetű vallomásod után várhatóan,
mindent elsöprő nukleáris hamueső borít be közelt,
s távolt, és sóhaj-robbanásod szélviharában elolvad,
a pillanat törtrésze alatt rommá lesz a múlt, szépsége
füstölgő torzókra hull. Egy szó, mint száz, nem bánom,
ahogy soha semmit, mert atombomba-biztos
óvóhelyre ástam magam, bőrömre tetováltam
töviről hegyire mind, amit fontosnak véltem,
csupán le kell nyúznod rólam, formalinba tenni,
aztán várni... egy vakmerőbb korra,
melyben inkarnációink újraépítik kínjainkat.

Judicium – Ítélethozatal

Vétkezz csak nyugodtan
Majd négy szemközt meggyónod Uradnak.
Elhadarsz néhány Miatyánkot Üdvözlégyet
és áhítatos pofával nyeled az ostyát

Csakhoggy...
bevallanád-e népes gyülekezet előtt
hoggy hazudtál-loptál-csaltál
az Úr nevét hiába szádra vetted
hoggy elátkoztad aki szeretett
hoggy követ dobtál a kenyeret nyújtóra
és nem nyitottad szádát senkiért
csak magadért bátran a szóra?

Hallgatsz?
Lódulj és lödd le
– de ne hibázd el – az árulkodó kakast
Aztán verd agyon bunkósbottal
a benned felszólaló Tamást
Találj ki újabb bűnöket
miket majd meggyónhatsz
Ne várj feloldozást

Mégis

Bordáid léckerítése mögött
szíved üldözöttként lapul
Semmi más
csak a tam-tam száma hatványozódik
Fojtsd barom
fojtsd vissza lélegzeted
Ha ilyen hangosan fűjtatsz
rád találnak
Hűséggel éltél
azt hiszed? Mihaszna!
Csak nem gondolod
hogymeg jutalmad megkapod
s már nem harap beléd
a sorozatgyilkos-bánat?
Nem úszod meg
hiába szereltesd arcára műgonddal
Hannibal Lecter szájkosarát —
amire egy színházi árverésen
győztesen licitáltál
Ugyan már!
– kitől véd és kit
kutya és póráz esete –
Lényegtelen
Senkit nem érdekel
a nagy marakodásban csak a konc
Az tét
meg a minél nagyobb hasítás
A megszerzett darab feletti ujjongás
és hogy közben agyonléphetnek
három bémésködő bambát
Pedig mind tudják
hogymeg a pszichotriller-létben az Idő
kifinomult és intelligens bűnelkövető
Kézre keríthetetlen
Kijátssza az elfogására felesküdteteket
Csodával határos módon
egyetlen életben maradt
bár megcsönkített áldozata vagy
Így véled
Mert mindig a magad keresztjét érzed legnehezebbnek
Az idén mindent megteszel
hogymeg szagot tévesszen üldöződ
Bősen szórod a borsot lábad nyomába
Mindhiába
Kiszagol
Rosszabb mint egy véreb
több tonnával ér fel harapása

Először szemre nyakra megy
aztán kitépi szívedet
a tam-tamnak hűlt helye
Míg kifogy belőled a szusz
cipeld csak a jószándék köveit
A pokol eléd jött
Az agyhalál nem sokkal Galilei
felkiáltása után bekövetkezett –
kiállítják és lábujjadra kötik
a szokásos cetlit: EXIT
De ne rémüldözz
„Mégis mozog a föld!”

Lombját veszti hiányod fája

Ledér ősz
A természet nekivetkőzik
Nem egyéjszakás kaland lesz
Magára húzza a legszebb nyári álmot
Bennem még buja gyökérrzettel sóvárog
De lassan lombját veszti hiányod fája
Alatta dióverővel levert fészek
Bűvölő tekinteted
Mitől a ruhák lehulltak rólam
Kagyló a homokszemet
Magába zárja az emlékezet
Hogy előguruljon a legárvább esten
Addig a jótékony idő rejteget
Akkor újra felsajognak
A megcsonkított vágyak
S én dermedten nézem majd
Amint a csillogó gyöngy halk koppanással
Szívem legtávolabbi sarkába megérkezik.

Mindennapi ingázás rezonanciája

náladnál jobban csak ezt a
várost gyűlölöm
hagymaszagú aluljáróival
ahol másnapos gyros-maradványokat
húz karóba vulgáris fémrúd és
örök kótyagosságban tántorgó
koldusok gyűrűjében tolongok
vágóhídra hajtott bárgyú tömegben
hétfők zúzzák porrá serényen a
vasárnapok oltárán hagyott
imádságokat mert folyton
szembeszegülök fiatal testüket
Dunába vető társtalan csütörtökökkel
dacolok a számító érzéketlenség
fagyos realitásával és arcomon
védekezésül a közöny maszkját
viselem nehogy valaki még egyszer
megpróbálja megszólítani a lelkem
beroskadt tárnájában kucorgó embert

*

náladnál jobban csak ezt a
várost szeretem
a tóra simuló végtelent mert
helyetted ringatni karjába vesz
fűz leomló haját fésülgető és
kabátom alá nyúlkaló parázna szelet
Nemfogi-tisztás nádsikátorából
párjukat vesztett hattyúk gajdolását
az estékkel összeforrt reggeleket
Holdsugár ezüstjét valahányszor
menyegzői fátyollal koszorúzza fejem
Velence fény-gyöngysorát a hegyen
mert bizonyosság rá hogy történjen
bármilyen túlpárt mégis létezik és a
fénytörést ami közel hozza szinte
megérinthetem a makettnak látszó
templomot és igen még a nyáron
tóba dobott álom csalárd ígéretét is
amint most jégtáblák szikéi
közt nyögdéccsel – fals ária
akár süketszoba nyeli el
hangjait echótlan szívem

18 éven felüli veryTAKEcseppek

kéjre tapad
szívókorong-ajkam
„dédelgess” – súgja –
„neked nővők nagyra szentem”
lába közt ringok mint
tengeren kecses hajó
az élet ölére gondolok
onnan hullik nyelvemre
cseppjeidből a só
ez az a ringás
amire zigóta koromból
emlékezem
ujjbegyeddel simítsd
mellem csúcsát
tejeskávé színű és kemény lesz
mint bimbó mit ablakod
alatti rózsabokron
felejtett november

*

most... most
állítsd meg a bolyongó
bolygót ahol
ezeregy mesés éve
először egyesültünk

*

nézd a csellót
csípőm és derekam formázza
húzz vérforraló nótát
arany-vonó díjasom

*

folyton kész vagyok rád
....és tőled
a világ legGébb pontja
VÁR

*

hagyd a gondok seregét
tedd vendégoldalamhoz
petrencés rudad
heverj mellém
illatunk is illeszkedik
maradj férfi
én majd az égre
sikoltom: Istenem!
...Még!... Ne még!

*

az egyszer maníros
te jobban festesz
de most mindenről
feledkezz meg
szád-nyelved ecset legyen
fess a testemre
leendő holnapot
mikor hajsza hja
hogymeghalok
foglald el honod

*

tollas a hátad
ebben az ölelésben
váltál kísértőből kerubbá

*

ringatom számban
neved betűit
mint kölkeit bölcsőhal
atlantiszi nedvek a lepedőn
az óramutatók ki tudja
hányszor váltak eggyé...
nyögdécselő számlapon
ringlispílezik az idő...
tikkadtan szédül alá
az éjszakával egybeforrt
hajnal

Idill – Szerhij Zsadan költőnek

Legszívesebben
Hajlatodba ívelődnék
Ahogy alszol
Kék selyemlepedő hűse helyett
Megszelídített vágyat húzol magadra
Lobog veled az ágyterítő
Narancssárga ráncaiban rejtegeti
A halkan jujjogó tegnap éjszakát
A teraszon tangólépéssel
Kintornás szél suhan
Hajtja a verkli-idő kerekét
Kubai dalokkal szédíti a szemérmes füveket
És megcsilingelteti az ezüsthangú eolt
Sejtjeidben éppen most
Maghasadást idéz elő a nyár
És amíg szenderegsz
Egy végtelenített telefonkártya őrzi
Félbeszakadt vallomásodat
Hangtompítót kellene
Visszhangos véremre tenni
Fel ne riadjon
Nehogy a semmibe zuhogjon
Ez az idill
Legszívesebben melléd bújnék
De inkább nézlek
Azt is nagy titokban merem
Hogy álmaid huzata
Össze ne kócolja
A DNS-spirálon várakozó szavakat

Szabadnapos akkordok

a szántásban abbamaradt
egy elvetett álom csírázása
nem takarja be anyaöl-talaj
kocsinyom girbe-gurbájában
részeget játszik a dal
faluszéli ház ablakából
pislákol az este
mellékönyököl a magány
kettecskén nézelődnek
és elnyomják a vágy csikkjét
a hamutartóban

*

nem viszlek kísértésbe
magadba mégsem vihetlek
kifogytam a bundából
a csábításból
rád terítem a vendéglátás
melegét ha fázol
s ha kimelegszel
a padlóra kerülünk
ott ölelkezünk
mint aranyló avaron
október novemberrel
aztán dúdolj el engem
szép baritonodon kedves
hogyan valami maradjon
abból a délutánból

*

egy pincérnő mosolya
ragadt az arcomra
forralt bort kortyolok
a pohár aljára száll
a kiázott fűszer akár
tenger fenekére hulló ábránd
valahol távoli parton
éppen mély levegőt vesz
egy gyöngyhalász

*

hóterhes égből
lehajol hozzám a csönd
megérint és vállon vereget
jól bírod a hideget-meleget
akklimatizálódást
minden éghajlatú hétköznaphoz

s ha egy szépnek hitt reggel
szemed közé vág egy hazug álmot
Atlantisz lánya akkor is hidd el
téged az Isten tenyerén hordoz
kuporgatott emlékekből
tengetik idejüket a nappalok
az éjjelek csípőre csókolt
lemoshatatlan billogot
viselnek pizsama helyett
a végtelen széle felleg
alászáll belőle
Wilson Bentley felhőfizikus
szerinte a hókristály
mikrostruktúrája tökéletes
hatszöget alkot s ha összetapadnak
egymást deformálják
de ahhoz is hőmérsékletváltozás
szükségeltetik
mínusz három fok van
ma steril tűk lesznek belőlük
beadja velük az aranylövést
az illúzió magának

Lerokkant jelenben

csak mennek
sivatag-napok tengerében
holnapok hínárosában
s úgy vélik
a dolgok mélyéhez közelednek
pedig a halálon kívül
semmi közük semmihez
tudják mi a bűn a feloldozás
s hogy a tapasztalás öröméért
gyakorlatoznak keresztutakon
elhiszik hogy minden kinnal
többek lesznek
lerokkant jelenben
isteni eledelként teszik szájukba
a szeretet szikkadt kenyerét

*

csak fekszenek
komfortos nyomorban
elkoszolódt hálózások
hidegleléses ölelésében
ideiglenes halottak
múltjukra jégeső golyószóróz
álmuk felett jelzőlámpa-keselyűk
vijjognak az alkalmas pillanatra lesnek
lecsapnak az igazak álmát alvókra
kirabolják szájukból az
életmentő remény-csikkjét
egy régi sanzón fütytyét a
„ne sírj anyám” kezdetűét
...még abban sem
magukat sajnálják

Vonatablak-perspektívák

Jelzők zümmögnek rólad,
akár a méhek.
Rést üt a szavakon neved,
de félek, mert
egyetlen szó kimondott idejében
elveszíthetlek,
a feledés-úr súlytalanságában
lebeghetsz, míg sztratoszférámban
elégsz. Költözőmadár-fogalom.
Tátongó hiány lehetsz a beszédben.
Oh, nyelvem, akkor
hidalj át minden kimondotton
és kimondatlanon.

*

Voltál határ és vonalának neve.
Ma már a határ nem engem határoz.
Határtalanul élek, és nem kérek
menedéket, de beutazási vízumot
sem a szabadsággal határos rabságba.
Bolond lennék. Nem bújok át
laposkúszásban szögesdrót-szavak alatt,
és nem szolgállok önzetlenül ezután
mást, csakis magamat.
Meg ne közelítsd a szót: csend.
Ne is cserkészd be. Stonehenge
oszlopai állják körül. Sóhajoddal
meg ne karcold, leheleteddel
fel ne olvaszd a nem sejtett idő
kristályburkát. Hallgasd el
a lehetetlent, és minden lehetségest.
Én meg... elhallgatom a csendet.

*

Éjjel kétszeresére nő a vágy, mint ige,
és a vágyott ige, mely a lehetetlennel
karöltve jár. Fejét feltartja,
magabiztosan korzózik
a pesti korzón, és hiszi, szentül
hiszi, hogy egyszer beteljesül
valahol, valakivel.

*

Cigányul sírnak az elhagyott szavak,
del o Del-t és pala tehara-t jajdulnak,
s egy büszke botolóssal próbálják
földre vinni leverhetetlen szenvedélyemet.

Felülkerekedem. Kisarkalom
a diktált ritmust. Fogam közt csikorog
és igazgyönggyé válik
a tánccal felvert por.

*

Betűk citeráznak.
Keresik életük értelmét,
és párját. Egymás mellé
terelem őket. Világ szavai
egyesüljetek! Megcsavarom...
Elengedem... Szétterül...
Marokkó... Szóhalmaz...
Megkísérlem a totális szuverenitás
önkényúri rendjéből kihúzni
az alkalmas szópálcikát... a többi
meg sem rezzenhet,
...különben game over.

*

Édesanya-nyelvemből katapultál
kivilágítatlan tudatom
Bermuda-háromszögébe
egy azonosíthatatlan főnév:
szerelem.

*

Végláthatatlan napraforgó-táblába
csoportosulnak szolgává aljasított
szavakból a betűk. Szégyenükben
Földre szegeznek tekintetüket,
és őszi vetés helyett
ugarra szórják magjaikat:
s-z-e-r-e-t-l-e-k-m-i-n-d-ö-r-ö-k-r-e

*

hazatértemkor
a végtelen jelét írja le
bokám körül a vártalak ige
Egész nap nélkülözte
alanyát
Az állatok húsége
minden kétséget kizár
...az ajtón kívülre
Jégszekrénybe teszem
aznapi mosolyom
Hátha jó lesz még valamire
Ott visszhangzik egy
örömteli kacajom
Egyéb se'
Megint hó vége

Kifelejtik a frankóságból

Kovács József Hontalannak

kongó bogrács a bolygó
feneketlen gödör a jövő
nem látni csak cserbenhagyókat
trikolorral átkötött szív
élethalál ütése
lélek-himnusz verseit
kívülről zúgja a Sík
koponyák háromszög
alakú lyukakkal kiveret üregében
tamburicajaj visszhangzik
varjúfekete-tél üszökfekete-nyár
balta-időben mindegy-évszakok
anyanyelv-akrobata
járólapokat őriz a Séta utcán
egy szebb honért
ő rakatta
s marad Hontalanja
mindig kifelejtik a frankóságból
zászlóból kimetszett résznyi hit
barikádokra darabolt macskakő-szó
tizenöt kötetes
cipi és díjak nélkül élő
szófestő-zseni
persze hogy a legyengült felek nem értik
mikor mostanában a talmiság kelendő

Delila

Combom nyaktilója alá hajtanád fejed akkor is,
ha megvallom: Delila vagyok, és lábaim között
az Istennek szentelt férfi fejével fogok gurigázni?
Minek vesződni annyit hajával? Majd sóvárogva
nézegetem az arcára dermedt mosolyt. Szolgálatot
teszek, tudom. Ezeregyszáz ezüst siklus lesz jussom.
Népem megszabadítom a legádázabb ellenségétől.
De vajon ezzel magamat megváltom-e, s ha igen,
kitől? Tengeribeteg óceánok üledékeit hordom
ölembe, míg az igaz-szerelmespár szobra összeáll
belőle. Áldozatul felmutatom Dágon templomában.
Hátha így megakadályozhatom, hogy Sámson
végső ítéletként szerelemre, gyűlöletre szakítsa
a mennyezetet, mint szörnyűséges szemfedőt.

Gyolcs szavakat őrzök

Érkezőmnek őrizgetem a halhatatlanság csókját,
a mindenség sóhajába pólyált gyolcs-szavakat.
Ha megjön arcára könnyezem az örökélet vizét.
Kiragyogtatom holtat is feltámasztó mosolyom.
Sziklák pengeélet emberi beszéddé dalolom, és
ébenszín szempilláján tengeralatti vulkánom
fénye szitározik. Mózesi kőlap-Hold az égen.
Ölem lézerágyújával rávésem a szerelem
tízparancsolatát. Legszebb sora: *Az egyetlen
út vagyok*, mely a rózsák jajától hangos Delet
a forrástisztaságú Északkal összeköt.

Agárdi kópiák

Egyedülségre ítélttél
Éhenkórász idő falja
korgó gyomrába jövőd
Sínekre fekvő hidegleléses évtizedekről
kattog a vonat
Félreállított Napok várakoznak
Áll a...
Áh nem az
még csak nem is a zászló
csupán a váltó
Már megint egy fontosabb
átutazót kell előreengedni

*

Menekülnének a földbe szúrt jegenyék
Szamuráj-szél suhogtat nunchakut fejük felett
Kiterített útra mászókörmökön kúszik a fagy
Rozsdás levél veti le az ágról magát
Földet érése robaját szétkürtöli a csend

*

Négy nyírfá áll őrt az utcán
Hófehér törzsük lámpás
Valamikor azt hitted
szerelmesednek mutatnak utat
Ma már tudod
dörzspapír-szelekkel az ősz azért
marta le róluk világító kérgüket
hogyminden átok célt tévesszen

*

Karácsonyi futófényt szítál
pőre fákra a köd
Csúcsukon megszállottan daloló
rigó – muzsikás betlehemi csillag
Mozdulatától a fasor beleremeg
Csörögve zuhannak a betonútra
hűtlen harmatcseppek
Kifosztott ágak siratják
kárba veszett ünnepi díszeket

*

Világ beszarija
éppen a haláltól nem félsz?
Honnan veszed
hogyan lesz akinek hiányzol
és rád nyit
mielőtt tetemed
az égig bűdösödne
Ma még tűzhely vagy
A hit-remény-szeretet
hamuját élesztgeted
de jól vigyázz
azt a szemölcsöt ne kapard el
ami szívmagasságban odanőtt
ahol bőrdhöz ért a szerelem

*

Hajnal hasad
Páráll a tóból nyögése
Siketnéma állomáson
nyárból itt rekedt rock-koncert
füstködében bolyongnak
halálmegvető elszántsággal
a korán kelés hősei
Két hete ingázol
vagy kétezer éve
Négykor kelsz
A Nap is három órával utánad
Vakbuzgó népek a vagonokon
fürtökben épp mint Attila korában
csak a tyúk hiányzik
amit anyjának vitt...
Te is vinnél
Jaj de vinnél a tiednek
de az angyalok nem éhesek

Hontalan szavak

Fejjel lefele kellene élnünk, ahogyan
a mondák szerint az obukvák, hátha
akkor helyére kerülne a világ, és
visszatehetnénk a csillagrakományt
a felborult Göncöl szekérébe.
Szétcincált arcunkon sem fityegne
cafatokban a múltunk.
Apró darabokra hullunk,
mert egymásnak hátat fordítva élünk.
Tehervonat-napok trancsírozzák létünket,
és már hálni sem jár belénk a lélek.
Elüszkösödött reménnyel
folyton rossz helyen keressük Istent.
Hontalan szavak vagyunk a szélben.

Búcsú Péli Tamás festőművésztől

Oldozz fel
Én elsirattalak
Éteri dallamok zúgnak
Azóta fülemben
Nem hajamra
Szívemre szórtam hamut
Szavak szigonyait
Lődözi rám a múlt
Nem galléromat
Bőrömet szaggattam
A hűtlen maradtam
Neked már nincs határ
Tiéd a végtelen triptichon
A murális égbolton
Ma reggel is
Arany sugaraid
Törtek át a bíboron
Kéked mindig idelátszik
Szemem beleképrázik
Nem kavicsokat
Hegyeket hordok
Nehezéknek a múltra
Az újrakezdés úgy
Tántorog bennem mint Lázár
Bethániában a csodatétel után
És itt fityegek
A bűnbánat sóhaján
Mint szélsárkány
Végén színes papírbóhol
És még mindig hiszek
Az egyszer választásban
A hattyúhűségben
A zígóta biztonságban
És jaktálva altatom az időt
Karomba zárva hajnal előtt
Téged kérlek oldozz fel
Neked van hozzá jogod
Ki csontfehéren
A novemberi széthasadt égen
A legszebb hármast oltárt fested
Mit ember láthatott

Újra Advent elé

Némán guggolnak a napok.
Az évfordulók
tegnapok könnyében fürdenek.
Anyám újra Babits szavaival
Karácsony elé harangozza
szívünket. Öt éve a mennyből.
Láthatatlan az arany sodrony,
mely vele összeköt.
Az ég oltalmában élem túl Adventet.
Itt az idő. Vonaglanak az emlékek.
Keresztre feszítem a szót:
MegbocsÁTOK.
Nem... Nem megy!
A szemfényvesztőnek,
aki fülem mögül pénzt varázsolt elő,
pedig csókoknak vetettem oda fészket?
Hittem, hogy cylinderéből
egy Embert emel ki,
de kezében nyúl ficánkolt.
A publikum nevetett.
Ezt kapd ki! Ezt neked!
Nem. Nem! Nekem nem kell!
Vastaps... én közben némán sírtam.
Uram, hát ennyire rossz voltam,
hogy ezt érdemeltem? Egy sánta kutyát?
Tedd vissza! Mondd újra: Csiribu-csiribá!
Nem változik. Senki
Az marad. Mindenki.
Anyám megkondítja a harangot.
Azt veri: Itt az idő, megbocsátani.
Jézus szent nevére! Örökké vérző sebére.
Koszorút fonok az asztalra,
ahogy minden évben.
Felzúg a fanfárok dala.
A 'szeretlek' gyolcs volt. Elnyűttem.
Fehér a gyertya akár a hó.
Rogyadozik hitem.
Mellemet feszíti a bennrekedt szó
Anyámért... Az Isten szerelmére!
Halottaimért, kiket oly nagyon szerettem.
Miatyánk ki vagy a mennyekben.
Én itt a földön hadd legyek Ember!
Adj feloldozást! Könyörögve kérlek!
Egy percre a párkák kezében az orsó megáll.
Összekuszálódik a fonál.
Ők sem tudják eleje vagy vége.
Akkor én honnan tudnám?
Uram, miért nem küldesz jelet?

A mennyország kapuja tárva.
Jövünk-megyünk. Kinek... Mikor...
Zörgessetek... Én oly régen verem...
Nem jön a bebocsátás, ahogy az egy szó
sem a számra. A tanítást megérdemlem.
Tíz pontod között botorkál szemem.
Anyám mindegyre zúgatja a harangot.
Engedetlen széllel száll a szó:
Mindennapi vétkeimet...

Kenyér helyett köveket ettem. Azt adtál.
Mi végre legyek mindig én a jó?
Gyertya sercen... Ellobbant egy élet.
Nem. Nem lehet!
Helyette engem...
Majd akkor meggyónok...
Anyám veszettül harangoz.
Hóvihar dörgedelmez. Nem érzek hideget.
Hibernált szívemre hiába törnek az elemek.
Érzéketlenre hültem...
Ha azt az egy szót kimondom, felolvadok.
Kegyelemteljes ünnepeket!
Krisztusom, kegyelmezz, bűnös vagyok!

Mindörökké... Legyen... Megbocsátok...
Csak legyen már vége, és legyen Ámen...
és ne legyen több halott.
Anyám szíve elnémul, többé nem harangoz
Mennyei ajkát érzem, viszi arcomról
könnyemet. Csókja nyomán felragyog
homlokomon az aranyháromszög,
az angyali áldás... és egy Isten Veled.

Napszakok dicsérete

Hajnalban elnéztem ébenfa-arcát. Írisze
célköre hipnotizált, garabonciás ruháján
Nap-Hold rangjelzés ragyogott. Délelőtt
kézzel faragott bárka-mosolyán ringtam,
és meghatódtam útelágazásban térdeplő kérdéseim.
Délben hallottam a Fogadalmi-templom előtti téren
földre hullani Krisztus csörömpölő pléhkönnyeit.
Délután elhittem nyárfák hóvihar-zokogását,
és lebilincselte összecsendüléseink harangzúgásától
meghibbant galambok röpte. Este apátlan-anyátlan
csókokat szitált mennyből az angyal, és láttam az
égre szabadult csillagok ívfényében az acélossá
kovácsolódott reményt. Éjjel testvériesen megosztott
sóhajok hárfáztak andalító dalt hétfátyol táncomhoz.

Postán maradó horvátországi képeslapok

Trogir-kék öböl
Horizonton úszó hegy
Felhő-zátonyok

*

Vaksi égbolton
magányos Vénusz pislog
Könnyű választás

*

Forr a víz ahogy
a felszínen pipál a
makréla-banda

*

Túl Dél? Túl Észak?
Holdtalan égbolt alatt
nem vonyít kutya

*

Leander-lugasban
Hűséget esküsznek a
rozmaringbokrok

*

Rugalmas menetidő
Mindig az a járat marad ki
amelyiket várjuk

*

Szabadság lebeg a párás horizonton
Kacéran kacsingat a világítótorony
Este tizenegykor lemerül a kabócák eleme
Csend járta be a hőgutás várost
most feldagadt lábbal piheg
Dalmatamintás pizsamában
holdkóros vágy bolyong
a pálmafák alatt

*

Vesztett mérkőzés miatt
elmarad a tűzijáték
csak néhány csalódott petárda pukkan
Tömeg korzózik a plázson
Melléd szegődik egy krémszínű labrador
Bár nem ért magyarul
nem mondhatod
a kutya se figyelt fel rád

*

Kiles a mosdóban egy
kíváncsi borostyán-inda
Lehetnétek élőképen
Zsuzsanna és a vének
de nem vagy Zsuzsanna

*

Vörösbegek hajlottra ülték
az oszloptuja tetejét
Jó reggelt-trillájuk üdítő húse
köröz fölötted
aztán lecsap rád a vércse-hőség

*

Borisz dalmát hallgatója nyekereg
fülemben. Félnapos hajóút után
szélütéses tenger hullámszik
vérszomszomságban tovább.

*

Fáziskéséssel kelnek
a Fiastyúk alól a csillagok
Újszülött szembogarukban
elfojtott sóvárgás pillog
eldöntötted nyomot hagysz
de nem volt egy jó késed
hogyan sziklába vészesd
neved meg aztán
úgysem tudná senki mit jelent a két betű
PM
még azt hinnék Pall Mall
vagy angolul
a délután rövidítése
így hát két könnyet hullatsz
a tenger vizébe
az is ez is egyformán sós
bárgyún mosolyogsz
mit ér a két csepp
akkora víznek
annál inkább bizton tudod
sokan de ketten mindenképpen
hiányoztak innen
akinek véréből vagy s aki véredből van
óhajtó sóhaj a Holdtalan ég alatt:
az egyiket nyugtassa
a másikat éltesse az Isten

*

Mássalhangzó-torlódásos emberi beszéd
Rád ragadt belőle a legszükségesebb:
Dobre dan és Jedno tocseno pivo
Hvala
na meg a Dovi zsenya
mégsem veted kútba
megmaradt egy kunádat
– úgyis visszatérsz –
egy madárka van rajta
hazaviszed
hazamész

Keserédes zsánerkép

Nem jött veled a nyár
Ott maradt az Adriánál
Az éggel összesimult vízbe lóbázza lábát
Felhevült testén kiütözik a só
ahogy neked
mikor a parton ülve messze néztél
A horizonton a Nautiluszt vélted feltűnni
pedig tudtad
rég elnyelte a nagy kékség
Szemed a távolban ringó szkúnerekre fókuszáltad
Az egyiken – hófehér egyenruhában –
hős kapitányodat láttad
aki hajdanán – mikor sellőkorodban
partra vetett a kétség-hableányból
szájon át asszonnyá lélegeztetett
és csókjával begyógyította
kagyló-szikék metszete sebeidet
Aztán alámerült mert
óceán-mélyben él az igaz szerelem
s a Te valahai Atlantiszod mellett
a tengerfenéken épített lakot magának
Talán azért szereted annyira
a mindig más kék árnyalatot mutató tengert
mert reméled
hogy gyöngéd hullámkezekkel
megtanítja azt a hajóskapitányt
a víz alatt élni

Reggeli félregombolások

hogyan fognak beazonosítani
ha egy szép napon rád találnak
magányod csillagtalan ege alatt
divatjamúlt otthonkádban
ülni egy padon karodra dermedt
utolsó mozdulattal
amint a madarakat eteted
egyéb sem lesz zsebedben
mint emlékeid megszáradt morzsája
egy toll és sajt-cetlin billegő szavak
„hogyan fognak beazonosítani
ha egy szép napon rám találnak
divatjamúlt otthonkámban
ülni egy padon...”
s míg végleg elnyeli
gyöngye madártested a pléh-tepsi
így sóhajt a szállítómunkás:
csóró öreglány
írtad volna rá inkább a neved

*

Hosszú időbe tellett, míg egyáltalán felfogtad,
hoggy akit szerettél, egyetlen úton sem jön feléd
kitárt karokkal, és nem létezik a szerelemért
tűzön-vízen át, csak érzéseket halálba sorvasztó
hétköznapiok vannak. Keserves időket éltél meg,
mire a múlton túl végre a jelenben megláttad
önmagad halvány sziluettjét, amint keresztutak
jelzőtáblái előtt a menetirányon töpreng. Azóta is
vakulásig keresed az egykor gondosan megtervezett,
majd kezedből földre pottyant, és darabokra esett
jövőd szilánkját, melyben megkapaszkodhatnál,
de mint javíthatatlan vacakot, régen félredobtad.
arcodon elprédált évek lenyomatát
tapogatja a blende
üres szék támlájára teszed
száztonnányi sóhajod:
hol van a vállad, amire dőljek,
a minden gondból kivezető kezéd,
hol van Anyám... hol?

Hozzám tartozol

Hozzám tartozol
ahogy Parkinson-kóros kezéhez a reszketés
mint golyóhoz – lassított filmen
csőből agyvelőig hatoló – látható röppálya
zsugorodó térhez a sebesség
ahol a tempó foka
és a felejtés intenzitása
egyenesen arányos
ahol a simogatás
tarkón-legyintéssé gyorsul
és egy utazás alatt
már nem jut idő csak
egy vers elolvasására

Emlékek ópiumától
pánikbeteg ez a szombat
Katatón ismétli
„Nem a semmin túli
közös öröklétet kérem
és egyáltalán
tőled nem kérek már
semmit sem”

A fény másodpercenként
háromszázezer kilométert tesz meg
A világ leggyorsabb vonata
óránként háromszáz kilométert
Sokszorosára kéne nőnie
a vonat sebességének
hogy a fényt beérje
Emlékezetemének vajon hányszorosára
hogy végre
fájdalommentesen kihullj belőle

Látszólag minden a régi

Kap(ol)csoltam

két évig vár a föld alatt
a szingli szentjánosbogár
aztán felad egy fényhirdetést
és két hete van arra
hogy a legalkalmasabb alanyt megtalálja
akiben elültetheti az állhatatosság
NO-molekuláját
az emberek mindent túlbonyolítanak

*

Ég és föld között
bandzsi-dzsamplingozik a művészet
Szender-álomból mazsolás-szegfűszeges
mézespálinkás másnap
öltögeti pödörnyelvét a világra
Megfeszül a kultúra-hóentróger
Szakítópróba
Még nyúláshatáron belül visszaránt
a valóság cseperésző telexüzenete
Nincs egy száraz ruhám se
Kisüthetne a Nap
ha mást nem
valamit reggelire

*

Buboréksátor-nyugalom
Már amennyire
Mindenesetre két milliméteresre
vékonyult a fal
köztem és a világ között
Ki-behallatszik minden
az is ahogy
felreped az ég kékfestő-vászna
Marionett bábjátékos-Hold
rángatja zsinóron az álmait

*

Egyedül megyek
Dinnyés Jóska koncertjére
Atyanyelven énekel
a taljándörögdi templomban
aztán Payer Imi estjére is
Ő már abból él hogy ír
Fogai között szikrázik a szó
még a trágár is líraian
Profi és számlaképes

A többiek a szálláshelyen
„maffiáznak”
Vannak gyilkosok és áldozatok
akár az életben
Az is egy nagy társasjáték

*

mint híreket rácson a rab
kopog a csend a hanghullámokon
vagy a semmi
annak lehet ilyen moraja
de az is lehet
hogya a tegnapi koncert basszusa
tapadt a dobhártyámra
meg a dühöngőből egy rajongó lány
velőtrázó sikolya
Kis(éji zene helyett)Csillag és Quimby
mindezt egyszerre döngeti
fülemben a vér
csak azt nem értem
ritmusában miért disszonál
még mindig a neved

*

a közelség gumikötele távolsággá nyúlik
hiába működik magyarwoodstockon az autóstop
nem jutok el oda ahova akarok
három helyen szeretnék lenni egyszerre
osztódnom vagy szaporodnom kellene
– annak már lóttek – így hát maradok
bemegyek magamba
komótosan
gyalog

*

egy éjszaka alatt
tíz évet öregszik a remény
bújna hozzám a nyomorult
bordáimon xilofonozik
ütős koncertet ad
most éppen Debussy-prelűdöket
játszik
Amadindázik
átszellemülten hallgatom
valahol belül egy gondolat krampácsol:
a szerelem kizárólag függőségből áll
nos ha már függő
jobb lenne abból inkább egy ágy
ha végre eláll az eső

*

a W-alakú Kassziópeia-val peckelem ki
Hold fényében az eget átúszó
Moby Dick-felhő tátott száját
így nem kell egyetlen férfinak sem
megcsonkítania magát
hogyan kifogja

*

színpad fölött lóg
díszlet a Göncöl-szekér
völgyben a Makám
Mitsuval ordítom a dalokat Pulán
és a világzene DNS-spirálján
Bes(h)oDrom magam
az Univerzumba potyautasnak

Apokrif magasztalás

Szeret engem az én Uram.
Ő az én pásztorom
Az élet tarlóján őrizget
és vigasztalón, fényképen
mutatja meg a dús réteket.
Tegnapjaim egyre mélyülő
dágványában terelget, s ha
elunja jámbor legelészésemet,
trambulinra állít és gyönyörködik
elrugaskodáskor íjként feszülő
testemben. Tudja, vakmerő vagyok,
látatlanul bízom benne, és levetem
magam a holnapok beláthatatlan
mélyébe. Úgy hullok alá, akár
angyalszárny kitépott tolla.
Szép lassan, hogy Ő sokáig
láthassa produkciómát,
s mikor az üres medencében
landolok, összetört testem felett
megáll. Fejét rosszallón csóválja:
„Ez a cukahara nem sikerült
Próbáld újra!” s megteszem
sokadszorra, mert tudom, ha
az este leszál, kiver a kővé
fagyott szerelem szántásába,
ahol a vetés elvetél, s ha
sohameg nem valósulót’ mernék
álmodni, időben fejemre üt a
bunkósbottal, csak hogy megvédjen
a csalódástól. Mert szeret engem
az én Uram. Ő az én pásztorom

Rezümé

Összeállnak a napok
mint lovak az istállóban
Kell az ólmeleg
Biztonságos
habár unalmas
Becsukott szemmel
dagonyázhat benne az ember
és közben elhiszi
még van lehetősége dönteni...
Széna-szalma felett
Aztán mégis más számítja ki
a kenetlen zsanérként
nyikorgó tervek esélyét
Amire vágytál... na
arra nem telik sosem
Akkor lemerülhetsz
lelkiismereted komfortjába bújt nyomorult
és a mélybúvárkodás után
de(kom)pressziós kabinban kucoroghatsz
Se látsz
se hallasz...
A nagy nyomástól keszonbeteg tüdődben
vigasztaló szavak sípolnak:
Kösd fel magad
A gravitációra
nehogy lerepülj a pasztörözött holnapokról
És aztán
hiába tömöd be hangtompító sárral a füled
a nagy magasságból szól
majd hozzád a kapor szakállú:
Felejtsd el
hogyan a távoli ködben álló tavasz
örökmécseséből lophatsz
Szikrát sem!
Mert Istenverte Prométheusz vagy!
Kialudt a tűz... (még csak észre sem vetted)
A tolvajlás igyekezetében
eltöltött az önelégültség
hogyan mindent az emberiségért...
Most foghatod a fejed
Jaj mit is tehetnél szegény szerencsétlen...
lángok nélkül?
Vedeld be ezt a hordó pálinkát
és bízz az öngyulladásban

Kócos gondolatok

Tegnap szavaknál melegszenek
Tökmindegy nap
Esik
Buborékosan
ahogy Illyés Bemutatójában
Vízhatlan emlékek csillannak
Csiszolatlan gyémánt
Nem akarlak
nyolcszögűre igazítani
Így vagy jó ahogy
Azt is nekem adod
amit nem vállalok
Ujjaimba gyökerezik hajad
Kócos gondolatok
Kitapintom a Holnap ütőerét
Szaporán veri
Az ablakpárkányon koppan
egy csütörtököt mondó levél
Látlak
felveszed hazainduló arcod
és hajaddal együtt tarkódra
simítod mosolyomat

Meg kell tudnod

Ne engem keress a nőkben
Meg kell tudnod hogy öltem
habár nem kézzel
de olykor azzal amit tettem
vagy amit megtehettem
volna de mégsem cselekedtem
Meg kell tudnod
hogy iszonyú háborúkban jártam
de jó vitézként álltam térdig
áldozataim vérében és
meg kell tudnod hogy mégis
mikor sziklaként magamra maradtam
borzalmasan féltem mert a homályban
álló szobán veszteségeim szellemhada
vijjogott át és körülvettek és vittek
volna de érted maradtam
Meg kell tudnod hogy legjobban
akkor reszkettem mikor
bölcs lelked tükrében
megláttam ember-arcomat
Ruhámat leszaggattam szemed sem rebbent
mikor sebeim megmutattam
Meg kell tudnod ha bilincsként fonódó kezéd
ujjamról lefejtettem és szoknyám mögé nem
bújtattam az igazságot csak a minden tél után
jövő tavaszokra figyelmeztelek
azt is csak azért hogy férfi maradj
és bár sirattam a pillanatot
amit engedtem fényes sínre feküdni
s csak néztem a rajta átrobogó vonatot
tudtam képes leszel megbecsülni
magad és tiédde lesz majd a világ
egyszer de meg kell tudnod
volt idő mikor léteden kívül az jelentett
boldogságot és semmi más
hogy haldokló Édesem
ágyánál még eszméletében elzokoghattam
amit tegnap Te mondtál
mikor kétségeim súlyával rád omoltam
szeretlek Anyám

Jelzőként élni

Úgy mondják
Háromszor tagadtalak meg
Ennyiről tudnak
Pedig naponta megtettem
És még akkor sem ismertelek fel
Mikor magadra öltötted arcomat
Sehol nem voltál
Mikor karod kellett volna
Hogy felemelj elesettségemből
És csodatételed mit sem ért
Mikor átgázoltak földön heverő
Testemen kamion-hétköznapiak
Simítottad-e lázas homlokom
Mondtál-e gyógyító szokat
Mikor kiúttalan magamba fordultam
Mostad-e gyengéd kezekkel lábam
Melyet eltört a feléd botladozó út
Kented-e mirhával ábrázatomat
Melyet felismerhetetlenre mart
Az érted hullatott könnyek sósava
S hol voltál
Mikor darabokra hullt aurám
Szilánkjai felsebeztek
Miért nem hallottad meg
Hogy kész vagyok az áldozatra
Csak Júdásban hittél
Hogy Ő képes
A beteljesítésig szeretni
És lám
De próbáltad volna
Itt a földön – nap mint nap
Megváltani a bűnösöket
Tudnád milyen nehéz
Jelzőként élni

Magamra álmodom

Magamra álmodom
minden szép napom
Azt a félénk vallomást
amit szemedben látni véltem
tegnap délután
Magamra álmodom
minden érintésedet
azt is ami meg sem esett
Mint vigasztaló ölelést
a legtisztább ingedet
és lágyan érezett kezéd
mely ökölbe zárja
mostanában a régi tüzet
Ma én szeretnék minden
szavak tudója lenni
Rád teríteném a legszebbeket
hogyan azt a kevés áldásos percet
viszonozzam e kallódó éjjelen
de oly messze vagy az ágy túloldalán
mint árvízzel elzárt sziget

Időn-téren át

A gesztenyefa kigyújtotta
viráglámpását
hogy utat mutasson Neked
Az olajfa parfümje
bekígyózott az utcába
elbódította a csendes
várakozásba süppedt házat
Egy kósza vonatfüty
hasította ketté a teret
mely felett csókunk lebegett
Úgy szorítottalak magamhoz
hogy az ég is belekékült
s a gomolygó felhők mögül
kikandikált a napsütötte jövő
Mégis mikor elmentél
úgy álltam ott a nyüzsgő téren
mint utolsójából kifosztott
és könnyeimen át elnéztem
amint fű között a földbe
mint áldozatába gyilkos a törét
mártogatta sárga csőrét
egy fekete rigó

Szilveszterkorty

Fenékig ürítem
elbaltázott életem
A pohár aljáról
kicuppogok minden cseppet
Bőröm alá akaszzkodó
bogáncsokat vedlek
Fásult napjaim düledeznek
Álomittas holnapjaim
világítótornya vezet
Buldozerrel jövök
magam alá gyűrök
gondterhes emlékeket
Simára gyalulom szívemet
Óriás kuglival leütöm
minden jajom és nyűgöm
A szerelembe fonódom
és világgá kiáltom
Elveszlek boldogság
Oltár előtt esküszöm rád
Utolsó tétel teszem
Kockámat elvetem
kihajt belőle sanszom
ahogy karácsonykor
az elhagyott kaktusz
Lakatlan szívembe ragyogja
rózsaszín álmát
Szerelem aludj
Álmodj velem
Lelkedben nevem
Várlak és nem ölelek mást
csak a henger alakú párnát
Széles ágyon legénykedem
napról-napra több a helyem
Hiszek a keskeny ágyban
egymásba zsidbadásban
Hiszek a télre érkező nyárban
a fészéképítés igazában
az élet humorában
Hiszek a pajkosságban
Aztán nesztelen fellépek
életem párkányára
Múltam rongyaitól megszabadulok
s miként Szent Ferenc karom kitárom
a madaraknak prédikálok
egy percig sem félek
hogy lezuhanok

Vénasszonysóhaj

Uram

a kéretlen öregség a legnagyobb bú
mit egy szép nőre mérhetsz
Testem hajdan volt üde koszorú
mára egy merő penye lett
Már csak jótékony gyertya fénye
mellett veszek fürdőt este
hogymernyedt lankáimon ne legeltesse
szemét óvatlan Senki rám ne vesse

Ilyenkor lanyhult halmaim alól
előkerülnek sodrott bagók
Bár fáj hogy mind kevesebben adják
mit oda rejtve dugok
ahogy az is hogy senki sem
keresi fel az egykor áldott zugot
Ó szép Kincsem
Fájó Nincsem
Múltta lesz minden kegyem
Mézes résem halma
dús díszét hullatja
Ványadt karom nézd hogy letyeg
Feszessége enyészetbe megy
Szűkítem ruhámon a dekoltázst is
és folyton nevetek úgy kevésbé látszik
hogy a divatos táskát
– hiába minden – nem vállamon
szemem alatt hordom
és tudom ráncaimban elsüllyed a krém
mégis vastagon kenem arcom reggelenként
hogymelfedje az álmatlan éjszakák
oda bőszen vésett mélyülő nyomát

Hidd el Uram én azért nem alszom
mert álmomban tör rám mindig a vágy
ezért ébren vagyok
és imádkozom hozzád jó Uram
hogymküldj elém már
egy hasonló vénet
aki legalább egy héten egyszer
– legyen hát kétszer –
nemcsak azért nyomná ágyát
hogymegyengesse sorvadó hátát
de vágyakozva heveredne
az elhagyott kerevetre
és szelíd erővel vonna maga alá

Az utolsó szó jogán

Közös otthonunk lábtörlője voltam
Küszöbünk elé simultam
Nem féltettem gyenge testem
Átviharzottak felettem tékozló tegnapok
Időnként kiráztál vagy leráztál
Rólam minden port mit lábad ott hagyott
Kikopott középén szívtejékon egészen
A felirat: velkám
vagy mi volt ott
ha én azt tudnám

Fellázadok és eltűnök hirtelen
Lábad nyomát is elviszem
A tiprást majd feledem
és tudni fogom
megtanultam hogy
ne adjam annyira magam
ne terítsem eléd a szívem
Megvádoltál hogy a pénzed
kell csak nekem
úgy hitted ideláncolhatsz
de én hiszem
hogy önfeláldozásom ingyen is megérte
Na vége
Elmegyek innen
Nem búcsúzom
pedig az nagy divat
Nem hívok siratóasszonyokat
Még ezt napot felpróbálom
Úgy se jó semmire
csak rám
és elhordom kopott irhám
Holnap új lábtörlőt veszel
A régiről megfeledkezel

Csapdába ejtett kalickában

Felelősséggel tartozom
Neked Exupery rózsája
nem elég vagy rókája sok
Saját mércéim szerint élek
és csapdáimra gondolok
Én kapartam őket
Magamnak tíz körömmel
Csupa sár vagyok
Csapdába ejtett kalitkában
bepalizott madarak vagyunk
Ez már a tripla csavar
vagy a leszúrt rittberger
Az kéne ahogy akarod
Csak a hobbant rab dalol
Hallod valahol odalent mélyen
Tudom én Szépem
rendíthetetlen kényelemben
fönről nézed
ahogyan hajthatatlan
kincsemért árok egyre
míg kilyukadok valahova
Átfúrom a földet tudom is én hova
tán Brazíliába
Kockás füzetemben élek szabadon
Írom a jövőm és múltam lapozom
Nézlek esdeklőn csodára várva
és közben tudom ez az én csapdám
én kapartam magamnak tíz körömmel
Akkor most álljam a sarat
Tetszik nem tetszik zabáljam
vagy kenjem hajamra
és feleljek meg
a saját elvárásaimnak

Bennakadt szavak

Nem mondtam
Most meg minek
Bennakadt szavak ezek
Még ma is
azt a lobogást keresem
azt az örök mámort
Az aurora polarist
amely nappallá simítja a sötétet
a táj fölött lángol
tán egyszer újra szemedben
s úgy vonzza a légkör szemcséit
magához ahogy te engem
Vajon meddig hiszem
hogy visszatér az ismerős érzés
Átveszi a szóhiányos esték
hókaságát és beragyogsz
a szívembe középen
Nem rimáncodom
Ha ordítanék se hallanád
hiszen minden rendben
A legnagyobb rendben
Mint mumifikálódott magzatom
élettelen burokból bennem élsz
Suta szavakkal imádkozom
azt is magamban teszem
Össze ne zúzzam
tekinteted katedrálüvegét

Az én litániám

Jaj Vincze Mária
Szűz Anya Mária
szeplőtelen útján szöktél előlem
Az agárdi kertről meséltem
s te bágyadt mosolyt
virágoztattál fel szent fényben
ragyogó arcodon

Védőszentem Órangyalom
lásd önző módon
még most is magamat siratom
Benned rekedtem
mint bennem holt magzatom

Méltatlan nappalok és álmatlan éjszakák
surrognak el felettem mint lelőtt
pörgő zuhanó repülők
Ott kerepelnek fülemben a percek
kivált a hajnal három óráé mikor
a viharvert agárdi kert fűvére
a rózsák szirmára lehelted
a pirkadatkor felragyogó
színpompás harmatcseppeket

Az én litániám szétgurult szavak
Vacogó tudatom szakadt gyöngyfüzére

Hetvenkétezer percnyi fény

Ablakom hattyúszárnya verdes
Rémülten a kitörni készülő orkánban
Tikkelő neonok a villámok
Meztelenkedő álmokra kardot
Rózsát tetoválnak

Mint anya rég nem látott gyermekét
Csitító békesség öleli magához
Lassan döcögő szellemvonalok
Hosszan elnyúló fütttyét

Szemembe ülepedett gyémántporon át
Szivárványt nézek az égre
Ahol roppant bálnák hátán
Hosszadalmas és kimerítő repülés után
Imádságok pihennek meg

Viszonzatlan érzelmek miatt
Vízbe akarja magát ölni a Nap
Mindhiába tartóztatom
Nyílegyenesen zuhan
Önmagával elfogult tükörképébe
Egetrengető csobbanása
Ezüsthátú sneciket robbant a fővenyre
Hüvelyknyi farkuk megannyi metronóm
Réges-régi kolumbiai dal
Tempóját verik a tikkadt betonon
Már semmi gond
Végtére is

Ahogy a gazdagok pénzét
Bankok légkondicionált széfjei
Előírásnak megfelelő biztonságban
Őrzik a kolera kórokozóját
Lassan megbékélek a gondolattal
A szerelem egyre jobban
Hasonlít a korosodásában is
Délceg Florentino Arizára
Előbb azonban valakinek nem csonkolnia
De végérvényesen meg kell ölnie
A lelkem ahhoz hogy feltámadhasson

Így akarom még akkor is
Ha kínszenvedések közepette kell
Ráeszmélnem hogy akiket szerettem
Maradéktalanul kiégették
Belőlem az emberi érzéseket
Te vagy a kiválasztott
Itt és most kell megcselekedned
Nem tántoríthat el özönvíz könnyem

Isten úgyis elküldi a mindent
És mindenkit elnyelő szilás-cetet
Hatalmas hasában úszkálnak
A bókolásban elfáradt fák
Karodon a foggal-körömmel feltartóztatott jajok
A viharjelző pászmájával behálózott égbolt
Összegabalyodott álmaink
Rajtuk a hüvelyében kicsorbult kard a
Mozgásképtelen tiffany-rózsa a
Vérszegény csókot permetező hajnal
Ott evickélünk mi is
Halcsont-lemezek börtönében
Ötven napon és éjen át
Halálosan kimerülten
Szemhéjunk
Hetvenkétezer percnyi fény csapdája

Profán bűnbánat

Bocsáss meg, Uram,
mert bennem
nem Te támadtál fel, hanem
egy sosem volt tánc közben
lábaim közé furakodó
comb forrósága,
és számon a vágy sóhajával
keltem, nem imáddal.
Bocsáss meg, Uram,
mert tengerszem-kék egedből
az Ő tekintetével Te néztél rám,
mert Őt áldottam ma reggel is,
nem a bárányt,
ki elveszi a világ bűneit,
és úgy innám csókját,
mint gyónás után
homlokomra karcolt kereszt
a szenteltvizet.

ISBN 978-963-063727-5

9 789630 637275